

lader dette ligge, er det kun min Hensigt i al Korthed at forklare min Stilling og, som jeg antager, dermed ogsaa enkelte andre Medlemmers Stilling til de fremkomne Forslag. — Hvis jeg alene turde se hen til, hvad der maa være kjærest og behageligst for de Mænd, Anklagen er rettet imod, hvis jeg turde lade dette Hensyn alene være bestemmende for min Afstemning, saa er det ganske vist, at jeg ikke vilde kunne lade være at stemme for det fremkomne Forslag baade i den foreliggende Sag og i den anden Sag; thi hvad jeg udtaler om den ene Sag, gjælder om dem begge, da min Stilling til dem begge er ganske den samme, og jeg opfatter dem som ganske ensartede. Hvis jeg, som sagt, kunde lade mig lede af det nævnte Hensyn, saa vilde jeg stemme for Forslagene, thi jeg tør sige, at jeg da ikke vilde have Rum for nogen anden Høielse end Tilfredshed over, at de Mænds Færd, som nu i flere Aar har været Gjenstand for en saa skaanselsløs og efter min Mening uretfærdig Bedømmelse, har været Gjenstand for saa mange Domme, der have været, tør jeg sige, saa meget mere skaanselsløse, som de ofte ere blevne overfukkede med Forsikkingen om den særdeles Velvillie, man nærrede for disse Mænd, og den ualmindelige Grad, i hvilken de havde Krav paa Hensyntagen paa Grund af den Rolle, de have spillet i det politiske Liv, Udtalelser, der kun have været faa meget mere stikede til at stille Dommens Skarphed i et stærkere Lys, som har været Gjenstand for saadanne Domme og har afgivet saa meget Stof til Dmtale paa Møder, nu vil komme ind for en upartisk Domsstols Afgjørelse, hvor den, som jeg tror, vil finde den Retfærdiggjørelse, hvorpaa de efter min Mening have Krav. Men saa stor min Fristelse end kunde være til at følge denne Bei, er der dog andre Hensyn, som afgjørende byde mig og dem, der ere stillede ligesom jeg, ikke at give efter for den. Jeg skal aldeles ikke dvæle ved det høist Paafaldende ved det Tidspunkt, som man har valgt til Indbringelsen af disse Forslag, ihvorvel det for Enhver maa være yderst paafaldende, at man end ikke har kunnet afvente Slutningen af Behandlingen af Statsrevisionens Betænkning her i Salen og synes at ville sty en Dom om disse Forhold af det andet Thing, som, hvis Sagen var gaaet sin naturlige Gang, allerede nu vilde have havt disse Forhold til Behandling og Drøftelse under den Behandling, som det ifølge Grundloven skal underkaste Statsrevisionens Betænkning. Hvis det, som det synes, er Hensigten at affkære det andet Thing fra at udtale sin Anskuelse og Opfattelse af disse Forhold, saa synes det mig ganske vist ikke at tyde paa nogen videre Tillid til den Sags Styrke, som her forhandles. Men, som sagt, jeg skal ikke dvæle ved de mangfoldige Betragtninger, ikke blot af politisk og moralsk, men ogsaa af juridisk Natur, som det Tidspunkt, man har valgt, naturlig maa fremkalde; thi jeg skal villig indrømme,

at det ikke for mig er noget Afgjørende, og at min Stilling til Sagen vilde have været ganske den samme, selv om man havde valgt et efter min Anskuelse korrektere Tidspunkt. Men hvad der er det Afgjørende for mig og dem, der opfatte denne Sag ligesom jeg, er naturligvis det, at det for en alvorlig Mand er umuligt at stemme for en Anklage, som man anser for fuldkommen ubegrundet, hvormegen Lyft man end fra andre Synspunkter kunde have til at faae denne Anklage frem og faae den underkastet den Bedømmelse, man her tilsigter. Jeg siger, det er umuligt for den, der har en saadan Anskuelse, at stemme derfor, og at jeg finder denne Anklage ubegrundet, er Noget, jeg har havt tilstrækkelig Anledning til tidligere at udtale. Jeg finder den ubegrundet, ikke alene for de Herrer Holstein-Holsteinborgs og Fønnebechs Bedkommende, som jo høist uskyldigt og vistnok til stor Overraskelse for sig selv og Andre ere komne til at nyde den Ære at komme for Rigsretten ved at foretage Handlinger, som de umulig retlig kunde unddrage sig for, og som man, hvis de havde negtet at foretage dem, vilde have kunnet ad Retsveien tvinge dem til at foretage; men jeg finder tillige, hvad jeg tilstrækkelig har udviklet, Anklagen ubegrundet for den Mands Bedkommende, som i denne Sag alene maa bære baade Æren og Ansvar, nemlig Krieger. Som sagt, naar man nærer denne Anskuelse, kan man ikke stemme for Anklagen. Man vilde derved, naar man mener, den er fuldstændig ubegrundet, forsynde sig mod Retfærdigheden, og man vilde, naar man mener, den uundgaelig vil føre til Fristidelse for de Paagjældende og derigjennem til Underkjendelse af dette Things Beslutning, forsynde sig ogsaa mod dette Thing, hvoraf man er Medlem, hvis man vilde give dette Forslag sin Stemme; thi vistnok er det jo saa, at de Herrere ere i deres fulde grundlovmæssige Ret ved at indbringe og vedtage denne Anklage, ligesom de vel ogsaa vare i deres grundlovmæssige Ret ved for nogle Aar siden at negte Finant.loven; men det er Noget, som jeg tror, alle Tidens Erfaringer have vist, at den utidige Brug af saadanne Raadmidler kun er egnet til at svække deres Stikthed til at benyttes i de betydningsfulde Diebliske, for hvilke de ere bestemte. Som sagt, jeg kan ikke stemme for den foreslaede Anklage; men dens Vedtagelse er jo ogsaa uden min Stemme tilstrækkelig sikker. Jeg tror, at de paagjældende Mænd kunne med Ro imødesee den Dom, der vil blive fældet; efter min Opfattelse er det umuligt, at nogen Domsstol kan domfælde dem. Men skulde jeg tage feil i denne min Opfattelse, skal jeg vide at høre mig for den Dom, som affiges af den lovlige Autoritet. Indtil imidlertid denne Afgjørelse falder, vilde det ganske vist være til en